వైదర్భీ విలాసము

గ్రంధకర్త

కందుకూరి వీరేశలింగము పంతులు

ప్రకాశకులు.

హితకారిణీసమాజము

రాజమహేంద్రవరము

1950

[వెల రు. **0-4-0**

కీ ర్తి శే షు లై న రా వు బ హ ద్దూ రు

కందుకూరి వీరేశలింగం పంతులుగారి గ్రంథములు.

ప్ర హ స న ము లు

మొదటి సంపుటము

1 అపూర్వ బ్రహ్మచర్య ప్ర॥
2 విచిత్ర వివాహ ప్రహసనము
3 మహాబధిర ప్రహసనము
4 పునర్మరణ ప్రహసనము
5 బలాత్కారగానవినోద ప్ర॥
6 కలహప్రియా ప్రహసనము
7 మహామహోపాధ్యాయ ప్ర॥
8 యోగనిద్రా ప్రహసనము
9 మహావంచక ప్రహసనము
10 అసహాయశూర ప్రహసనము
11 కలిపురుషశనైశ్చర విలాసము
12 వేశ్యప్రియా ప్రహసనము
13 కౌతుకవర్ధని
14 వినోదతరంగిణి
15 హాస్యసంజీవిని మొ॥భా॥
16 ,, రెం॥భా॥
17 ,, మూ॥భా॥

నా ట క ము లు

రెండవ సంపుటము

1 బ్రాహ్మవివాహము
2 వ్యవహార ధర్మబోధిని
3 తిర్యగ్విద్వన్మహాసభ (మూషకాసుర విజయం)
4 మహారణ్య పురాధిపత్యము
5 ప్రహ్లాద నాటకము
6 సత్యహరిశ్చంద్ర నాటకము
7 దక్షిణ గోగ్రహణము
8 వివేకదీపిక

భాషాంతరీకృత నాటకములు

మూడవ సంపుటము

1 చమత్కార రత్నావళి
2 రాగమంజరి
3 కళ్యాణకల్పవల్లి
4 అభిజ్ఞాన శాకుంతలము
5 రత్నావళి
6 మాళవికాగ్నిమిత్రము
7 ప్రబోధచంద్రోదయము
8 వెనీసు వర్తకచరిత్రము

వ చ న ప్ర బం ధ ము లు

ప ద్య కా వ్య ము లు

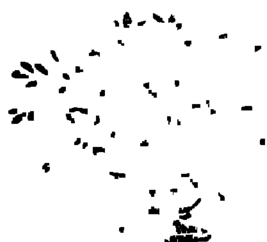
నాల్గవ సంపుటము

1 సత్యరాజాపూర్వదేశ యాత్రలు మొ॥భా
2 ,, రెం॥భా॥
3 రాజశేఖర చరిత్రము
4 శుద్ధాంధ్రనిరోష్ఠ్యనిర్వచన నైషధము
5 రసికజనమనోరంజనము
6 శుద్ధాంధ్రభారత సంగ్రహము
7 అభాగ్యోపాఖ్యానము
8 పథికవిలాసము
9 జాన్ గిల్పిన్
10 నీతిదీపిక

వైదర్భీ విలాసము

గ్రంథకర్త

కందుకూరి వీరేశలింగం పంతులు

ప్రకాశకులు

హితకారిణీ సమాజము

రాజమహేంద్రవరము

1950

ఈయుపన్యాపాత్రములు

ధర్మపాలుఁడు—విదర్భదేశపురాజు, మనోహారిణితండ్రి.

దుర్జయుఁడు—ధర్మపాలుని తమ్ముఁడు, మిత్రరంజనితండ్రి.

మాధవసేనుఁడు—విజయపురపురాజు, మిత్రరంజనిభర్త.

విజయసేనుఁడు—మాధవసేనునితమ్ముఁడు, మనోహారిణిభర్త.

గోపాలదాసు—విజయసేనుని భృత్యుఁడు.

భద్రుఁడు—మనోహారిణికి గోపికావేషముతోనున్నప్పటిపేరు.

పార్వతి—మిత్రరంజనికి గోపికావేషముతోనున్నప్పటిపేరు.

మనోహారిణి—ధర్మపాలుని కూఁతురు విజయసేనునిభార్య.

మిత్రరంజని—దుర్జయునికూఁతురు, మాధవసేనునిభార్య.

వైదర్భీవిలాసము

పూర్వకాలమునందు ధర్మపాలుఁ డనురాజు విదర్భదేశమును పాలించుచుండెను. అతఁడు మిక్కిలి సాధువయి రాజ్యభారమునంతను తనతమ్ముఁడయిన దుర్జయునిమీఁద పెట్టినందున, అతఁడు రాజ్యకాంక్ష గలవాఁడై భ్రాతృద్రోహముచేసి రాజ్యమునంతను తానేయాక్రమించుకొని యన్నగారిని పురమువెడల నడఁచెను. సింహాసనవిహీనుఁడయిన యారాజు పరిమితపరివారముతో రాజధాని వెడలి, పరమవిశ్వాసులయిన కొందఱుమిత్రులు వెంటరాఁగా దండకారణ్యమునకుఁ బోయి, అక్కడ వానప్రస్థునివలె కాలముగడుపుచుండెను. మిత్రానురాగముచేత గృహములను కుటుంబములను విడిచి రాజువెంట నడవులకు వచ్చిన యాయుత్తమపురుషులయొక్క భూములను ధనమునుకూడ కొల్లగొని ద్రోహియయిన దుర్జయుఁడు మఱింతధనవంతుఁడయ్యెను. అడవులలో నుండుట యలవాటుపడినకొలఁదిని దంభముతోను వంచనముతోను నిండి విశ్రాంతిలేని పురనివాసమునకంటె నిర్విచారమయిన వనవాసజీవనమే సుఖతరమయినదిగా వారికిగనఁబడఁజొచ్చెను. అంతేకాక యప్పుడప్పుడు బంధుమిత్రాదులుకూడవచ్చి వారినిచూచిపోవుచుండుటచేతను, అక్కడ మనస్సంతుష్టికి భంగము గలిగించెడు తొందరపాటులేవియు లేకుండుట చేతను, వారుపట్టణమును విడిచితిమన్న విచారమించుకయు లేనివారయి పూర్వకాలమునందలి ఋషులవలె నెమ్మదితో కాలక్షేపముచేయుచుఁ

డిరి. వేసవికాలమునందు హరువనవృక్షములయొక్క చల్లనినీడలయందు విశ్రమించి, లేళ్ళయొక్క యాటలను స్వేచ్ఛావిహారమునుజూచి వినోదించుచుందురు. అంటుచేత వన్యములయిన యామృగములమీఁదసహితము వారత్యంతవాత్సల్యము కలవారయి ఆహారమునిమిత్తము వానిననివార్యముగా వేఁటాడవలసివచ్చెనుగదాయనిమనస్సులో ఖేదపడుచుందురు. అంతట మనోహరమైన వసంతకాలముపోయి వానలునుచలియు వచ్చి తన్ను బాధించుచున్నప్పుడు సహితము రాజు తనయప్పటిదురవస్థను గుర్తెఱిఁగిన వాఁడయ్యును విచారమునకు మనస్సులో చోటియ్యక కష్టములనన్నిటిని ధైర్యముతో సహించుచు, ఈశీతవాతములు రాజాస్థానములయందుండు కొలువుడు కాండ్రవలె ముఖస్తుతులు చేసి లేనిపోనిభ్రమలు కలిగింపక నానిజమయిన స్థితిని తెలుపుచున్నవి, వీనివలనిబాధయధికముగా నేయున్నను దయావిహీనులునుకృతఘ్నులునునయిన వారివలనఁ గలుగుచుండెడుబాధలో నిది సహస్రాంశమయినను లేదు, కష్టకాలమునుగూర్చి మనుష్యులెంతభయపెట్టుచున్నను, విపత్తులవలన సహితము నేర్చుకోవలసినప్రయోజనములు నాకనేకములు కాఁబడుచున్నవి, విషసర్పముయొక్క శిరస్సునందున్నమణి విషనివారణముచేసిసుఖమునుకలిగించునట్లెయీకష్టములును జ్ఞానోపదేశముచేసి మనోవ్యాకులతనుతొలఁగించిసుఖదాయకములగుచున్నవి. అనియీవిధమయినతలంపులతోచిత్తశాంతిచేసికొనుచు సంతుష్టుఁడయియుండెను అందుచేతనాతని మనస్సునకు రాజ్యమును బాసినదుఃఖముతోఁచక, వృక్షపత్రములే పుస్తకములుగాను, సెలయేళ్ళమ్రోతలేయుపన్యాసములుగాను, వాయుశబ్దములేప్రసంగములుగాను, అయియరణ్యములోనిప్రతివస్తువునుహితబోధచేయుచున్నట్లే కనఁబడుచుండెను.

రాజ్యపదభ్రష్టుఁడయినయీరాజునకుమనోహారిణియనుపేరుగల యొక్కకొమార్తెయుండెను. దురాశాపాశబద్ధుఁడయినదుర్జయుఁడన్న గారినిల్లువెడలనడఁచినను, తనకూఁతురయినమిత్రరంజని కీడుజోడుగా నుండి సహాయురాలుగానుండుటకయి మనోహారిణిని రాజాంతఃపురము నందే యుంచుకొనెను. తండ్రిల వైరమునుబట్టి యణుమాత్రమును వేఱుపాటుకలుగక యీరాజపుత్రికల కిరువురకునుపరస్పరానురాగము ప్రబలి ప్రాణస్నేహముకలిగెను. తండ్రివిషయమున జరగినయన్యాయ మునుబట్టి పుట్టినమనోవ్యథయంతయు పోవునట్లుగా మనోహారిణిమీఁద నత్యంత ప్రేమను గనఁబఱుచుచుతనచెలినైనసమస్తసాహాయ్యములను జేయుచుమిత్రరంజనియాఁచిన్నదానినిఏకగర్భమునఁబుట్టినయప్పగారికం టెను నధికాదరముతోఁ జూచుచునుపచరించుచుండెను. మనోహారిణి కెప్పుడయినను తండ్రిమీఁద తలఁపుపాటితనయసహాయతకై దుఃఖము కలిగినప్పుడు, మిత్రరంజనిసమస్తవిధములనుదుఃఖశాంతిచేసియామెనో దార్చుచుండును. ఈవిధముగా నొకనాఁడు మిత్రరంజని దుఃఖోపశమ నముచేసి యప్పగారి కుత్సాహముపుట్టించుచున్నసమయములోరాజసే వకుఁడొకఁడువచ్చి రాజుగారివేడుకకొఱకు మల్లవినోదము జరగఁబోవు చున్నదనియు అట్టిపోరును జూచుటకయి రాజుగారు వారిని సభకుఁదీసి కొనిరమ్మనిసెలవిచ్చినారనియుఁజెప్పెను. ఆవేడుకవలనమనోహారిణిమన స్సునకుల్లాసము కలుగవచ్చునని యెంచి మిత్రరంజని యామెతోకొలువు కూటమునకుఁ బోవ ననుమతించెను.

ఆకాలమునందు రాజసభలలో జెట్టిపోరుసాధారణముగాజరగు చుండును. బహుసంస్థానములయందు బాహుబలమున ప్రసిద్ధికెక్కిబిరు

దులను పొందినజెట్లు జీతముల కుండుచువచ్చిరి. ఇతరదేశములనుండి ప్రఖ్యాతికెక్కిన మల్లులెవ్వరైన వచ్చినప్పుడు జరగెడుపోరును జూచి యానందించుటకయి రాణివాసపుస్త్రీలుకూడవచ్చుచుందురు. ఆయాచారమును బట్టియేయిప్పుడుమనోహారిణియు మిత్రరంజనియు వేడుకచూచుటకయి వెళ్ళిరి. వారక్కడకు వెళ్ళునప్పటికిఆవఱకనేకయుద్ధములయందు జయమునొందిగడిదేరియనేకమల్లులను చంపిబిరుదులుపొందియున్న బలిష్ఠుడైన యొకజెట్టికిని విశేషానుభవము లేకసుకుమారముగానున్న యొక పిన్నవయస్సువానికిని యుద్ధముసిద్ధమయి యుండెను. అప్పుడక్కడనున్న వారందఱును జెట్టిపట్లలోపిన్నవయసువాఁడుపరాజయమునొందితప్పకచంపఁబడునని నమ్మియుండిరి. అంతట రాజుతనయన్నకొమార్తెను కొమార్తెనుజూచి "ఓకన్యలారా! ఇప్పుడొక్క బలవంతునకును బలహీనునకునుపోరాటము జరగఁబోవుచున్నది. ఈయసమానమయిన పోరాటమువలదని నేనెంతచెప్పినను, ఈబాలుఁడు వినకున్నాఁడు. ఈబాలుని చూచిన నాకుజాలివేయుచున్నది. స్త్రీస్వాభావికములైనమృదుమధుర వాక్యములతో మనసుకరఁగునట్లుగా బోధించినచో మీమాటవిని యితఁడు తనపూనికనువిడిచిమరలునేమోప్రయత్నముచేసిచూడుఁడు" అని చెప్పెను.

ఆమాటలకు వారుసంతోషించి రాజుచెప్పినట్లుచేయుటకుపూనుకొనిరి. వారిలోమొట్టమొదట మిత్రరంజనియీడుజోడు కానివానితో పోరాటముతగదు మానుమని యాపిన్నవానికి బోధించిచెప్పెను, అటు తరువాత మనోహారిణియందుకొని తననేర్పంతయు నుపయోగించి రాతిగుండెనయినను కరఁగింపఁగల మృదువచనములతో దయారసముట్టిపడ

ప్రాణాపాయకరమైన యిట్టివంటిపోరాటమును మానవలసినదని బహు విధములఁ జెప్పెనుగాని, ఆమాటలవలననాతనిపూనికి చెడుటకుమాఱుగా మఱింతప్రోత్సాహము కలిగి యాతని మనస్సులోశౌర్యమును బాహు వీర్యమును కనఁబఱిచి తానేలాగునయినను విజయమునొంది యామెను మెప్పింపవలయునన్నబుద్ధి పుట్టెను అందుచేత నాతఁడు వారిప్రార్థన నంగీకరింపక మహావినయముతో "ఈదయనేమీరెప్పుడును నాయెడల కలిగియుండవలెనని మిమ్ము మిక్కిలివినయముతోప్రార్థించుచున్నాను. ఈవిషయములో మీకోరికను చెల్లింపకపోయినందుకు నాలోనేనేలజ్జ పడుచున్నాను. నన్ను మన్నింపుఁడు. ఈయుద్ధములో నేను చంపఁబడెడు పక్షమున, చావుకావలెనని కోరుకొనువాఁడేచచ్చెననుకొనుఁడు, ఈప్ర పంచసుఖములయందు నాకేమియు నపేక్షలేదు. నేననుభవించిన కష్ట ములచేత నేనిప్పుడువిరక్తుఁడనయియున్నాఁడను. నాప్రార్థననంగీకరించి యీపోరాటమునకునాకనుజ్ఞ యిచ్చిమనఃపూర్తిగానన్నాశీర్వదింపుఁడు" అని వేఁడుకొనెను.

అంతట జెట్టిపట్లారంభమయినవి మిత్రరంజనియాతనికపాయము కలుగకుండునుగాకయనికోరుచుండెనుమనోహారిణియామెకంటె నెక్కువ పరితాపము కలదై యాతని యాపద తనదిగా భావించుకొనుచుండెను. అతఁడు తనకీప్రపంచముమీఁద రోఁతపుట్టినదనియుచావుపరమసమ్మతమే యనియు చెప్పుటచేత మనోహారిణి తనవలెనే యతఁడును నదృష్ట హీనుఁడని తలపోసి జాలిపుట్టి యాతనిమీఁద నింతంతనరానిప్రేమగల దాయెను. ఈవిధముగానుత్తమకులీనురాండ్రయిన యాయువతులుచూ పిన దయచేత నాపిన్నవానికక్రొత్తబలమును క్రొత్తధైర్యమును గలిగి

యతఁడు మల్లయుద్ధములో చూచువారికెల్ల నాశ్చర్యమును కలిగింపఁ జొచ్చెను, ఇట్లాయిరువురును కొంతసేపు పెనఁగులాడినతరువాత క్రమ క్రమముగా మించి యాచిన్నవాఁ డాజెట్టిని క్రిందపడఁద్రోసి పరాజయము నొందించెను. అప్పుడు తగిలిన దెబ్బచేత మల్లుఁడు కొంతసేపు మాటాడుటకును కదలుటకును శక్తుఁడుగాక మూర్ఛ పోయినట్లుండి యెంతోసేపటికి తెప్పిరిలెను.

రాజాచిన్నవానిబలపరాక్రమములకునుకౌశలమునకును సంతోషించి, ఆతని, దనయాస్థానమునం దుంచుకొనఁదలఁచి యాతనిపేరును జననీజనకుల నామధేయములను అడిగెను. అతఁడు తనపేరువిజయసేనుఁ డనియు దానుదృఢసేనునినాలవకుమారుఁడననియు చెప్పెను విజయసేనునితండ్రియైన దృఢసేనుఁడు కొన్నిసంవత్సరములక్రిందటనే మృతుఁ డయినను, అతఁడు బ్రతికియున్నకాలములో ధర్మపాలుని ప్రాణమిత్రుఁ డునుప్రభుభక్తియుక్తుఁడునుఅయిన సామంతరాజుగానుండెను. అందుచేతరాజాచిన్నవాఁడుతనయన్నగారి మిత్రునిపుత్రుఁడన్నమాట చెవిని బడఁగానేమొగముచిట్లించుకొని, అతనియందావఱకుగలిగిన యాదరము నంతను విడనాడి అన్నగారి యెడలను తన్మిత్రులయెడలనుగల ద్వేషము చేత నాతని మొగమువంకనైనను తిన్నగాచూడనొల్లక పెడమొగము పెట్టుకొని, ఆతని యసమానపరాక్రమసందర్శనమువలనఁగలిగినయనురాగబంధమును మొదలంట గోసివేయఁ జాలక "నీవు మఱియెవ్వారి పుత్రుఁడవైన నైనపక్షమున బాగుండును." అనుచు వెడలిపోయెను.

అతఁడు తనతండ్రియొక్క ప్రియసఖునిపుత్రుఁ డయినట్లు వినఁగానే మనోహారిణి యపరిమితానందమును బొంది మిత్రరంజనిని జూచి "చెలియా! విజయపురరాజయిన దృఢసేనుని మాతండ్రిగారు తమ

బహుప్రాణమువలెఁ జూచుకొనుచుండెడివారు, ఈతఁ డాతనిపుత్రుఁ డన్నసంగతి నాకు మొట్టమొదటనే తెలిసియుండినపక్షమున, అటువంటిసాహసకార్యమునకు తెగింపవలదని నావాగ్ధారలతోఁగూడ నీతని పాదములమీఁద నాకన్నీటిధారలనుగూడ కురిపించియుందును" అని చెప్పెను అంతట నాయువతు లిరువురును విజయసేనునియొద్దకు పోయి రాజుగారి యనాదరమువలన నతఁడు చిన్నపోయియుండుట కనిపెట్టి, కొన్ని ప్రియవచనములాడి యతని కుత్సాహము పుట్టించిరి తరువాత వారిరువురును మరలునప్పుడు మనోహారిణి యాతనిని సమీపించి తనమెడలో నున్నహారమును దీసి యాతని కంఠమున వైచి "మిత్రుఁడా! నే నిప్పుడు మందభాగ్యురాలనయి దీనదశయం దున్నదానను, నేనే మంచిస్థితియం దుండినపక్షమున నీ కింతకంటె మంచి బహుమానమును జేసియుందును ఇప్పుడు దీని నంగీకరింపుము" అని వెడలిపోయెను

ఆకన్య లిద్దరును రహస్యముగా మాటాడుకొనునప్పుడును మనోహారిణి విజయసేనునిగూర్చియే సంభాషింప నారంభించినందున, ఆమెమనస్సు రూపయౌవనవంతుఁ డయిన యాతనిమీఁద తగిలియున్నట్లుగ్రహించి, మిత్రరంజని "అప్పా! ఆకస్మికముగా చూచినాఁడఁగానే పరునిమీఁద నింతప్రేమపుట్టుట సాధ్యమగునా?" అని యడిగెను, "అమ్మాయీ! మాతండ్రిగా రీతనితండ్రియం దెంతో ప్రేమగలిగి యుండెడివారు అందుచేత నే నీతనిపయి నెట్లు ప్రేమచూపకుండఁ గలుగుదును?" అని మనోహారిణి యుత్తరము చెప్పెను. "ఒకరితండ్రి మఱియొకరిని ప్రేమించినంతమాత్రముచేత నాతని కుమారుఁడుకూడ నాతనిపుత్రిని ప్రేమించుట సహజమగునా? అట్లయిన పక్షమున మాతండ్రిగా రీతనితండ్రిని ద్వేషించిరి గనుక నేనుకూడ ఈతనిని

ద్వేషింపవలయును. అయినను నాకీవిజయసేనునియం దట్టిద్వేష మేమియుఁ గలుగలేదే'' అని మిత్రరంజని మరల నడిగెను. అక్కయు చెల్లెలును తమలో తా మీప్రకారముగా సంభాషించుకొనుచున్న సమయములో దుర్జయుఁ డక్కడకు వచ్చెను. విజయసేనునిజూచి యాతనితండ్రిపేరు విన్నంతమాత్రముచేత తన సామంతరాజులలో ననేకులు తనయన్నగారికి మిత్రులుగా నున్నారన్నమాట స్మరణకు వచ్చి పట్టరానికోపముగలవాఁడయి, అంతేకాక ప్రజ లందఱును కొంతకాలమునుండి మనోహారిణియొక్క గుణసంపదకు సంతోషించి యామె తండ్రికిఁ గలిగినదురవస్థకు చింతిల్లి యాచిన్నదాని విషయమయి జాలిపడుచుండుటచేత లోలోపలనే రవులుచున్న కోపాగ్ని యిప్పు డాకస్మికముగా ప్రజ్వరిల్లిన వాఁడయి, దుర్జయుఁడు మనోహారిణిని కన్నులనిప్పులొలుక నెఱ్ఱసాఁచి చూచుచు, ఈర్ష్యాగ్రహగ్రస్తుఁడయి ''మనోహారిణీ! నీవు తత్క్షణమే మారాచనగరు విడిచి నీతండ్రి యున్నచోటికి పొమ్ము'' అని యుత్తరువుచేసి, మిత్రరంజనివంక తిరిగి ''అమ్మాయీ! ఈమె నింతకాలము నీనిమిత్తమయి యిక్కడ నుంచవలసినవాఁడ నయితిని'' అని చెప్పెను. అప్పుడు మిత్రరంజని తండ్రితో ''నాన్నగారూ! నే నప్పు డీమెను నాయొద్దనుంచుఁడని మిమ్ము ప్రార్థించి యుండలేదు నే నాకాలమునందు చిక్కలి పసిదాననగుటచేత నాకప్పు డీమెయోగ్యత తెలియదు ఈమె యోగ్యత నా కిప్పుడు పూర్ణముగా తెలిసినది కాఁబట్టి యీమె నిక్కడనుండి పంపివేయవలదని మి మ్మిప్పుడు వినయపూర్వకముగా ప్రార్థించుచున్నాను. ఈమెయు నేనును చిన్నప్పటినుండియు కలిసి భోజనము చేయుచు, శయనించుచు, ఆడుకొనుచు, చదువుకొనుచు, ఒక్కచోట పెరిఁగినాము. ఈమె నెడఁబాసి నే నొక్కనిమిషమయినను వేఱుగా

నుండలేను,'' అని బహువిధముల మనోహరిణివిషయమయి మాటాడఁ జొచ్చెను. కూఁతు రెంతచెప్పినను దుర్జయుఁ డామెమాట వినక "యుక్తాయుక్తము లెఱుఁగని బుద్ధిహీనురాలవు గనుక నీవీమెను పంపి వేయవలదని నన్ను వేఁడుచున్నావు. ఈమె తేనెమాటలుచూచి నీవు మోసపోవుచున్నావు గాని నిజ మెఱుఁగఁజాలకున్నావు. ఈమె వినయమును, శాంతస్వభావమును, మంచిమాటలునుజూచి భ్రమించి ప్రజ లీమెవిషయమయి జాలిపడుచున్నారు ఈమె యిక్కడనుండి వెడలినఁ గాని నీగుణసంపద బయలఁపడదు ఈమె నిక్కడనుండి పంపివేయుట కయి నేను నిశ్చయించుకొన్నాఁడను గనుక నాతో నీ వీమెవిషయమయి యేమిచెప్పినను వినఁగలవాఁడనుగాను. నీవిఁక మాటాడకుము'' అని చెప్పి లోపలికిఁబోయెను.

తా నెంతచెప్పినను తండ్రి తనమాటలు వినక పెడచెవిని బెట్టి నందున, ఇఁక నాతనితో మాటాడినకార్యములేదని తెలిసికొని మిత్ర రంజని యప్పగారితో తా నుకూడపోవుటకు నిశ్చయము చేసికొనెను. అందుచేత చెలికత్తె లిద్దఱును ఆలోచించుకొని యారాత్రియే బయలుదేఱి ధర్మపాలుఁ డున్నదండకారణ్యమార్గమునఁ బోయిరి. వారు బయలుదేఱకముందు తా మట్టి రత్నాభరణములతోను విలువ వస్త్రములతోను వెళ్ళుట యుపాయకర మని తెలిసికొని సామాన్య వేషములతోఁ బోవ నిశ్చయించుకొనిరి. వారిలో మిత్రరంజని తా మిద్దఱమును కాపు కన్నెలవలె వేషమువేసికొన్నయెడల యుక్తముగా నుండు నని చెప్పెను గాని మనోహరిణి యిద్దఱును స్త్రీవేషములతో వెళ్ళుటకంటె నొక్కరు పురుషవేషమును ధరించుట యుక్తముగా నుండుననియు తాను మగవేషము వేసికొని యన్నగారివలె నుండెద ననియుఁజెప్పి యామె నొడఁబఱిచెను. అప్పుడు వా రాప్రకారముగా

బీదవేషములు వేసికొని పేరుఁగూడ మార్చుకొని కొంతసొమ్మును నగలును పట్టుకొని మనోహారిణి భద్రుఁడనునామముతో నన్నగారివలెను, మిత్రరంజని పార్వతి యనునామముతో చెల్లెలివలెను బయలుదేఱిరి.

అప్పుడు మనోహారిణికి పురుషవేషముతో పురుషధైర్యము కూడ వచ్చినట్లు కానఁబడెను ఈమాఱువేషముతో వారిరువురును సత్రములలో భోజనములుచేసి పల్లెలదారిని ప్రయాణములుచేయుచు కొన్నిదినములలో దండకారణ్యము ప్రవేశించిరి అరణ్యములో ప్రవేశించినతరువాత వారికి మునుపటివలె భోజనములు చేయుటకు సత్రములుగాని పరుండుటకు చావళ్ళుగాని కనఁబడలేదు నడుచుటకు మంచిమార్గము లయినను లేక యడవిలోఁ గలయిఱుకుదారు లెల్లను కఱకురాళ్ళతోను ముండ్లతోను నిండియుండెను. అటువంటి దుర్గమారణ్యములో కొంతసేపు నడిచినతరువాత వారాఁకలిగొన్నవారయి మార్గాయాసముచేత మిక్కిలి బడలిరి, ఇంతవఱకును కథలును నవ్వుమాటలును చెప్పి చెల్లెలి కుత్సాహము కలిగించుచున్న భద్రుఁడు సహితము క్షుత్పీడచేతను మార్గశ్రమముచేతను ధైర్యము చెడ్డవాఁడయిన యాఁడుదానివలె నేడ్చుచు తా నప్పుడు ధరించియున్న పురుషవేషమున కవమానము తెచ్చితినని యొప్పుకోవలసినవాఁ డయ్యెను. ఇఁక పార్వతియవస్థ చెప్పవలసిన పనియే లేదు. ఆమె యిఁక తా నడుగడు దూరమయినను నడవలేనని చెప్పి యొక రాతిబండమీఁద కూలఁబడెను. అప్పుడు స్త్రీలకు కష్టసమయములయందు ధైర్యము చెప్పి యుత్సాహముపుట్టించుట పురుషధర్మమని స్మరణకుఁ దెచ్చుకొని పయికి మనస్సులో లేని ధైర్యము నవలంబించి చెల్లెలినిఁజూచి "చెల్లాయీ! అధైర్యపడఁబోకు. లేచి మెల్లగా ముందుకు రెండడుగులు వేయుము,

మనము శీఘ్రముగానే గమ్యస్థానమును చేరుదుము" అని భద్రుఁడుత్సాహవాక్యములు పలుకజొచ్చెను. కాని కృత్రిమపౌరుషమును తెచ్చిపెట్టుకొన్న ధైర్యమును వారిమనస్సుల కుల్లాసమును కలిగింపఁ గలిగినవి కావు. వా రిప్పుడు దండకారణ్యములోనే యున్నను రా జెక్కడ నున్నాఁడో వారికి తెలియదు, అడవిమృగములచేతఁగాని క్షుత్పిపాసలచేతగాని యడవిలోఁబడి దారిగానక చావవలసివచ్చునేమో యని వారిమనస్సులలో భీతిపుట్ట నారంభించెను. ఈసంగతులనే యాలోచించుకొనుచు వా రొకచెట్టునీడను కూరుచుండి యుండఁగా, ఆదారి నొకగొల్లపిల్లవాఁడు పోవుచుండుట తటస్థించెను. వానినిజూచి భద్రుఁడు "ఓగోపకా! నాచెల్లె లయిన యీచిన్నది దారినడచుటచేత బడలిన దయి తిండిలేక సొమ్మసిల్లుచున్నది. ఈయరణ్యమునందు భూతదయచేతఁగాని ధనాశచేతఁగాని మా కన్నపానము లిచ్చి విశ్రాంతి కలుగఁజేయఁగల తా వున్నయెడల మమ్మక్కడ జేర్చి మాప్రాణసంరక్షణము చేయుము" అని యడిగెను.

ఆగొల్లపిల్లవాఁడు తా నొకగొల్లవానిసేవకుఁడ ననియు, తన యజమానుఁడు తనయింటిని పశువులను అమ్ముకొని మఱియొక చోటికి లేచిపోఁబోవుచున్నాఁ డనియు, అక్కడకు సమీపములోనున్న యాతనియింటికి తనతోఁగూడ వచ్చెదుపక్షమున కలకొలఁదని భోజనము లభించుననియు చెప్పెను. ఇల్లు సమీపములో నున్నదని వినుటచేత క్రొత్తబలమువచ్చినవారయి వానివెంట వారిద్దఱును నడిచిపోయి గొల్లవాని యిల్లుచేరి వానియింట భోజనముచేసి, వానియింటిని పశువులను కొని తమ్మచ్చటకు తీసికొనివచ్చిన యాపిన్నవానిని తమకు సేవకునిగా నేర్పఱుచుకొని, వా రక్కడ నివాసముచేసిరి. ఇట్లు చేయుటవలన వారికి తలదాఁచుకొనుట కొకయిల్లును భోజనపదార్థ

ములునుకూడ లభించినందున, ధర్మపాలుఁ డాయరణ్యములో నెక్కడ నున్నాఁడో తెలుసుకొనువఱకును తా మక్కడనుండుటకు వారు నిశ్చయించుకొనిరి. వా రక్కడ మార్గాయాసమును తీర్చుకొని విశ్రాంతిని పొంది దినదినక్రమమున వా రాస్థలమున కలవాటు పడినకొలఁదిని వా రప్పుడు ధరించుకొనియున్న కాపు వేషముల కనుకూలముగా వారి కాయడవి యింట నున్నట్టే సుఖదాయకము కానారంభించెను. అయినను భద్రుఁడు తా నొకప్పుడు మనోహారిణి యయియుండి విజయసేనుని కామించుట మొదలయిన సంగతులను తలపోయుచు, తనప్రియుఁ డయినవిజయసేనుఁ డెంతో దూరములో నున్నాఁ డని భావించుకొనుచుండును. కాని యతఁ డిప్పు డాయరణ్యములోనే యున్నందున కొన్నిదినములలోనే యొకవింత తటస్థ మయ్యెను.

విజయపురసామంతరా జయినదృఢసేనుఁడు తనమరణకాలమునందు పెద్దకుమారుఁ డయినమాధవసేనుని తనయొద్దకు బిలిచి, మిక్కిలి పసివాఁడయి కడగొట్టుకొడు కయినవిజయసేను నాతని కొప్పగించి, తమవంశమునకును స్థితికిని తగినట్లుగా నాబాలునకు విద్యాబుద్ధులు చెప్పించి బాగుచేయవలసినదని చెప్పెను. కాని పితృభక్తియు భాతృవాత్సల్యమును లేనియామాధవసేనుఁడు తనతండ్రి యాజ్ఞయందు గౌరవ ముంచి తమ్ముని విద్యావిషయమయి శ్రద్ధవహింపక, విజయసేనునియం దనాదరముచూపి యాతనియన్నపానాదుల విషయముననైనను తిన్నగా విచారింపకుండెను. ఇట్లున్నను విజయసేనుఁడు స్వభావముచేతనే తండ్రియొక్క సుగుణసంపదను పొందినవాఁడయి విద్యాలాభము లేనివాఁ డయినను బుద్ధిమంతుఁ డయి విశేషవిద్యావంతునివలె వినయవిధేయత్వాది సమస్తసద్గుణములను గలిగి ప్రవర్తించుచుండెను. తమ్మునియొక్క యుత్తమగుణములను జూచి మన

స్సులో సహాయగలవాఁ డయి మాధవసేనుఁ డు తనిచావు వేఁడి, తన కోరిక సిద్ధించునిమిత్తమే వెనుక జెట్టితోఁడి పోరాటమునకు తనతమ్మునిఁ బంపెను. అంతేకాక మాధవసేనుఁ డాతని కనేకవిధములయిన బాధలు కలిగించినందున విజయసేనుఁడు బ్రతుకుటకంటె మరణము నొందుటయే యుత్తమ మని యెంచుకొనియుండెను

లా నొకటి తలంచిన దైవ మొకటి తలంచును. జెట్టితోఁ బోరాడి చచ్చునన్న యుద్దేశముతో విజయసేనుని అన్నగారు మల్లయుద్ధమునకుఁ బంచినను, అతఁ డట్లు చావక విజయము నొందెను అందుచేత విఫలమనోరథుఁ డయినమాధవసేనునికి తమ్మునియెడల మఱింతయీర్ష్యయు ద్వేషమును ప్రబలి యేరాత్రియైనను విజయసేనుఁడు నిద్రించెడి యింటికి నిప్పు పెట్టించవలె నని యతఁ డొకయాప్తునితో నాలోచించెను. ఈసంగతి యేలాగుననో విజయసేనుని తండ్రినాటినుండియు విశ్వాసముతో సేవించుచున్న యొకముసలిసేవకునికి తెలిసినందున, అతఁడు దృఢసేనునియం దుండిన విశ్వాసముచేతను తండ్రియొక్క సుగుణముల నన్నిటిని వహించుటనుబట్టి విజయసేనునియందుఁ గలిగినప్రేమచేతను విజయసేనుఁడు విదర్భనుండి రాఁగానే యూరిబయలి కెదురుగా వెళ్ళి కన్నీరునించుచు "ఓవిజయసేనా! నీ వెందు కంతమంచివాఁడ వయినావు? నీ కంత బలధైర్యసాహసము లేలకలుగవలెను? నీవా జెట్టి నేల జయింపవలెను? ఇతరుల తేజోబలాదులనుజూచి లోకము సహింపదు గదా? నీకీర్తి నీకంటె ముందుగానే యీపట్టణమునకు వచ్చినది" అని ప్రలాపింప మొదలుపెట్టెను. వృద్ధసేవకుఁ డైనయాగోపాలదాసునిమాటలయర్థము తెలిసికోలేక విజయసేనుఁ డేమివిశేషము లని యడిగెను. దుష్టుఁ డయినదుర్జయుఁడు తమ్ముఁడు ప్రజానురాగము కలవాఁ డగుట కోర్వలేనివాఁడయి యిప్పుడు మల్లయుద్ధము

నందలి విజయమువలనఁ గలిగిన కీర్తి కసూయపొంది యీరాత్రినే శయనగృహమునకు నిప్పు ముట్టించి నిన్ను చంపింప నుద్దేశించుకొన్నాఁ డనియు, ఇప్పుడు పట్టణములోనికిఁబోవక తప్పించుకొని పాఱిపోవుట శ్రేయస్కర మనియు, చెప్పి యావృద్ధుఁడు తనకొంగుననున్న రూపాయలమూటవిప్పి ముందుపెట్టి "ఓవిజయసేనా! నీయొద్ద ధనము లేదని యెఱిఁగి నీనిమిత్తమే యీనాలుగువందలరూపాయలును తెచ్చినాఁడను ఇవి నేను నీతండ్రియొద్ద కొలువున్న కాలములో సంపాదించిన యార్జనలోనుండి మిగుల్చుకొని ముసలితనములో శక్తియుడిగిపని చేయలేనికాలమున కక్కఱకువచ్చునని దాఁచుకొన్నాఁడను. ఈసొమ్ము నీ వంగీకరింపుము. అడవిలోని పక్షుల కాహారము కల్పించినదయామయుఁ డయినయీశ్వరుఁడు నా కాహారము లేకుండఁ జేయఁడు. వృద్ధుఁడ నని సంశయింపక నన్నుకూడ నీ సేవ కంగీకరింపుము. నేను ముసలివాఁడ నయినను పడుచువానివలెపనిచేసి సమస్తవిధములచేతను నీకు సహాయుఁడ నయ్యెదను." అని సొమ్ము చేతి కిచ్చెను అప్పుడు విజయసేనుఁడు సంతోషమును పట్టఁజాలక యద్భుతపడి కొంతతడవు నోటమాటరాక యూరకుండి తరువాత మెల్లఁగా "ఓగోపాలదాసా! నీ వెంతమంచివాఁడవు! నీ వీకాలమునకు తగినవాఁడవుకావు. ఈకాలమునం దెక్కడఁజూచినను స్వప్రయోజనపరత్వముతప్ప మఱియొకటి కానఁబడదు. ఇఁకముం దెల్లకాలమును మన మిద్దఱమును గలిసి యుందము. నీవు వయస్కాలములో కష్టపడి సంపాదించుకొన్న యీధనము వ్యయపడకుండ మనజీవనము నిశ్చిత్తమయి నేనేదో మార్గము నాలోచించెదను. పోదమురము" అని చెప్పెను.

ఇట్లు విశ్వాసి యయినసేవకుఁడును ప్రేమాస్పదుఁ డయిన చిన్నయజమానుఁడును బయలుదేఱి యెక్కడకుపోవలెనో తెలియక

నడిచినడిచి దండకారణ్యము ప్రవేశించి, అక్కడ భోజనము దొరకక భద్రుడును పార్వతియును చిక్కులు పడ్డట్లే చిక్కులు పడుచుండిరి. వారక్కడ నెక్కడనైన మనుష్యసంచారముగల ప్రదేశము దొరుకు నేమోయని యందందు తిరుగుచు నెక్కడను నరునిపొడగానక యాఁకలిచేత మిక్కిలి యలసిపోయిరి అప్పుడు గోపాలదాసుఁడు తన యజమానునిజూచి "ఓ తండ్రీ నేనిప్పుడాఁకలిచేత చచ్చిపోవుచున్నాను ఇఁక నే నడుగుతీసి యడుగు పెట్టలేను. నామీఁద దయయుంచుము. నే నీయడవిలో ప్రాణములు విడిచెదను" అని యొకచోట చతికిలఁబడెను. అతఁడు బలహీనుఁడుగా నుండుట తెలిసికొని విజయసేనుఁడాతనికి ధైర్యము చెప్పి, ఆముసలిసేవకునిని తనమూపులమీఁద నెక్కించుకొని కొంతదూరము నడిచి యాతనిని సురక్షితమయిన యొక చెట్టునీడను దింపి, "ఓయీ! నీవధైర్యపడఁబోకు, కొంతసేపు నీవీచెట్టునీడను విశ్రాంతిపొందుచుండుము నే నింతలోనెక్కడికైనను వెళ్ళి నీ కాహారము సంపాదించుకొని వచ్చెదను" అని చెప్పి తానొక్కఁడును బయలుదేఱెను అతఁ డాప్రకారముగా కొంతదూరము నడచునప్పటికడవిలో ధర్మపాలుఁ డున్నచోటికివచ్చుట తటస్థించెను. ఆసమయమందు రాజును మిత్రులునుగలిసి భోజనమునకుఁ గూరుచుండిరి. వారిలో రాజు ముందువైపున ఘనోపహారమయిన యొక చెట్టునీడను గడ్డిమీఁద కూర్చుండి యుండెను

అప్పుడాఁకలిబాధచేత నన్నిటికిని తెగించినవాఁడయి యాతని యన్నమును బలాత్కారముగానైన తీసికొన నిశ్చయించుకొనివిజయసేనుఁడు కత్తినిదూసికొని రాజును సమీపించి "ఆగు నామాటవిని యిఁకతినుట మానివేయుము నాకు నీయన్నము కావలెను" అని గంభీరగంస్వరముతో కేకవేసెను. రాజాతనివంకఁజూచి "ఓయీ! నీ

వేయాపదమూలమున నైన నిట్లుచేయుటకు సాహసించినావా? లేక నీ వితరులగౌరవ మెఱుఁగని మోటుతనమువలన నిట్లు తెగించినావా?'' అని యడిగెను అందుమీఁద విజయసేనుఁడు ''అయ్యా! నే నాఁకలిచేత చచ్చిపోవుచున్నాను'' అని బదులుచెప్పెను అంతయాఁకలి బాధించుచున్నపక్షమున తమతోఁ గలిసి యథేచ్ఛముగా సుఖభోజనము చేయవచ్చునని రాజు చెప్పెను అప్పుడు రాజుయొక్క శాంత వచనములచేత చేతనున్నకత్తిని క్రిందపడవైచి, తా నంతమోటు తనముగా అన్న మడిగినందునకు సిగ్గుపడినవాఁ డయి ''అయ్యా! మిమ్ము వేఁడుకొనుచున్నాను నాయపరాధము క్షమింపుఁడు. ఈయడవిలోఁ గానఁబడుటచేత మీరును దయాశూన్యులైన యడవి మనుష్యులుగా నే యుందు రని భావించి ముఖమున లేనికార్యమును తెచ్చుకొని యాజ్ఞాపించినట్లు పలికినాను మీ రెవ్వ రయినను నాయిప్పటిమాటలను పాటిగాఁ బట్టఁబోకుఁడు. మీ రెన్నఁడయిన మంచిదశయం దున్నవారై యుండి, పాత్రదానము చేయుట కెఱిఁగిన వారయి,ఇతరులకష్టములనుతొలఁగింపనేర్చినవారయి, కరుణయెట్టిదో యెఱిఁగినవా రయి యుండినపక్షమున, నామాట లిప్పుడు మీమనస్సులో నామీఁద జాలిపుట్టింపవచ్చును'' అని వినయపూర్వకముగా పలికెను. రా జామాటలు విని ''ఓయీ! నీ వన్నట్టు మే మొకప్పుడు మంచిదశయం దుండినవారమే మే మనేకపాత్రదానములు చేసిన వారమును, పరులకష్టములను తొలఁగింపనేర్చినవారమును, అగుదుము మే మిప్పుడు వనవాసముచేయుచున్నను కొంతకాలము పురములలోనుండి కరుణామహిమను తెలిసికొన్నవారమే కాఁబట్టి యిప్పుడు నీవు మావలన నతిథిసత్కారమునుపొంది తృప్తిగా నిష్టభోజనము చేయుము'' అనిచెప్పెను. ఆమాటలకు సంతోషించివిజయ

సేనుఁడు "అయ్యో! ఆఁకలిచేతను ముసలితనముచేతను బాధపడుచు నామీఁదఁ గలయవ్యాజప్రేమచేతనే కాళ్ళీడ్చుకొనుచు నావెంట నడిచివచ్చిన వృద్ధుఁ డొకఁడు వెనుక నిలిచియున్నాఁడు. అతనినితృప్తి పఱచువఱకును నానోటికి కొక్కమెతుకయినను పోదు." అని మరల చెప్పెను. అట్లయినపక్షమున నీవు వెంటనేపోయి యాతని నిక్కడకుఁ దీసికొనిరమ్ము మీరువచ్చువఱకును మేము భోజనములుమాని వేచి యుండెదము. పొమ్ము" అని రాజు వేగిరించెను. అప్పుడు విజయ సేనుఁడు మేఁతనిమిత్తము తనపిల్లను గొనివచ్చుటకై పరుగెత్తులేడివలె పరుగెత్తి, గోపాలదాసుని తనవీపుమీఁద నెక్కించుకొని క్షణకాలములో మరలవచ్చెను. అంతట రాజు వారివంకఁజూచి "ఓయీ! నీ వీవృద్ధుని క్రిందదింపి మీ రిద్దఱును యథేష్టముగా భోజనములు చేయుఁడు" అని చెప్పి వారిద్దఱికిని కడుపునిండ భోజనముపెట్టించెను. ఆముసలివాఁ డన్నము తిని తేరుకొని మరల నెప్పటియుత్సాహమును బలమునుగలవాఁ డయ్యెను భోజనము లయినతరువాత రాజువిజయ సేనుఁ డెవ్వఁడో యడిగి తెలిసికొని, అతఁడు తనబాల్యమిత్రుఁ డయిన దృఢసేనుని పుత్రుఁ డగుటకు సంతోషించి, బహువిధముల నాదరించి యప్పటినుండియు వృద్ధసేవకునితోఁగూడ విజయసేనుని తనయొద్దనే యుంచుకొనెను. భద్రుఁడును పార్వతియు దండకారణ్యమునకు వచ్చి గొల్లవాని యిల్లుకొని వాసము చేయనారంభించిన కాలములోనే విజయసేనుఁడు వచ్చి యిక్కడ ప్రవేశించెను.

అటుతరువాత భద్రుఁడును పార్వతియు వనములో సంచరించుచు నొకనాఁడు చెట్లయాకులమీఁదను లేతబెరళ్ళమీఁదను మనోహారిణి పేరును మనోహారిణిమీఁది పద్యములును వ్రాసియుండుట

చూచి మిక్కిలి యద్భుతపడిరి. ఇ ట్లెవ్వరు వ్రాసియుందురా యని యాశ్చర్యపడుచుండఁగా మనోహారిణి యిచ్చినహారము కంఠమున వేసికొని విజయసేనుఁ డా దారిని బోవుచు వారికంటఁబడెను వా రాతనిని జూచి సమీపమునకు వెళ్ళి పలుకరించిరి. కాని యతఁ డా భద్రుఁడే ప్రేమాస్పదము లగుమృదుమధుర వచనములచేతను నిరుపమానౌదార్యముచేతను తనహృదయము నాకర్షించి తన్నివృక్షములమీఁద నెల్ల ప్రేమనుదెలుపు గీతములను పద్యములను వ్రాయునట్లు చేసినమనోహారిణి యని తెలిసికోలేకపోయెను అయినను భద్రుని యొక్క సౌజన్యమునకును వాక్కౌశలమునకును సంతోషించి విజయసేనుఁ డాగొల్లపిల్లవానితో సంభాషణ కారంభించెను. ఇట్లు సంభాషించుచున్నసమయములో భద్రునియందు తనహృదయేశ్వరి యైన మనోహారిణిపోలిక కొంతయున్నట్లును ఆమెకుఁగల స్వాభావికలజ్జాసౌకుమార్యాదులుమాత్రము లేకున్నట్లును, అతని మనస్సునకుఁ దోచెను. అప్పుడు భద్రుఁడు పురుషధర్మము లయిన ధైర్యవాచాలత్వాదులను నటించుచు విజయసేనునితో ప్రసంగధోరణిని చమత్కారముగా కాముకజనప్రశంసను దెచ్చి, "ఎవ్వఁడో కానియొక కాముకుఁడు కొన్నిదినములనుండి మావనమునందు తిరుగుచు, చూచినచెట్లమీఁద నెల్లను మనోహారిణియని గోళ్ళతో చిత్రించుచు, లేఁతమొక్కల చక్కనియాకులమీఁద తనవలపు తేటపడున ట్లాసుందరిసౌందర్యమునే వర్ణించి పద్యములను వ్రాయుచు, మనోహరము లయిన యీవనవృక్షముల స్వాభావికసౌందర్యమును చెడఁగొట్టుచున్నాఁడు. అతఁ డెవ్వఁడై యుండును? అతఁడు నాకు కనఁబడినపక్షమున, తగినహితమును జెప్పి కొంచెముకాలములోనే నే నాతనిని పట్టుకొన్న వలపుపిచ్చిని వదలఁగొట్టి వేయుదును" అని పలికెను.

అప్పుడు విజయసేనుఁడా కాముకుఁడు తానే యనియు, చెప్పఁ దలఁచుకొన్న హిత మేదో చెప్పి వలపు వెఱ్ఱినికుదుర్చవలసిన దనియు భద్రుని నడిగెను. అందుమీఁద భద్రుఁడు ప్రతిదినమును నీ వొక్కసారి మాయింటికి వచ్చి చూచిపోవుచుండవలసిన దనియు, అప్పుడు తాను మనోహారిణివలె నటించెద ననియు, నేను నిజమయిన మనోహారిణినే యనుకొని యామె ననుసరించినట్లే నీవు నన్ననుసరించుచుండవలసిన దనియు, నే నప్పుడు స్త్రీలు కాముకులయెడ నటించు నటనలన్నియు నీయెడల నటించి నీయంతట నీవు సిగ్గుపడి నీవలపు పిచ్చిని వదల్చుకొనునట్లు చేసెద ననియు, ఈ కామోన్మాదమడఁగుట కింతకంటె మంచిమందు లేదనియు, చెప్పెను. విజయసేనున కీమందునందు విశ్వాసము లేకపోయినను, అతఁడు ప్రతిదినమును భద్రుఁ డున్నయింటికి వచ్చి వినోదార్థముగా వలపునటించి యనుసరణము చేయుచుండెద నని యొప్పుకొనెను. అతఁ డాప్రకారముగా నిత్యమును భద్రుఁ డున్నయింటికి వచ్చి యాతనిని చెల్లెలిని చూచుచు భద్రుని మనోహారిణీ యని పిలుచుచు, తమప్రియురాండ్ర యనుగ్రహ సంపాదనమునకయి లేఁతవయస్సులో నున్నకాముకులు వారియెడల చేయు ముఖస్తుతులు ప్రియవచనములు మొదలయినసమస్త నటనలను భద్రునియెడలఁ బ్రయోగించుచుండెను. కాని యిందువలన విజయసేనునికి మనోహారిణిపయిని గలిగియున్న కామోన్మాదముమాత్ర మణుమాత్రమును తగ్గలేదు. భద్రుఁడే నిజమయినమనోహారిణి యన్నమాట తెలియనందున విజయసేనుఁ డిదియంతయు వేడుకకొఱకు జరపుచున్న యాటగానే భావించుకొనుచున్నను, ఇందుమూలమున నతఁడు తనమనస్సులో నున్నదంతయుఁ జెప్పివేసి తృప్తిపొందఁగలుగుట కవకాశము కలిగెను. అయినను భద్రునికి

మాత్రము వలపు తేటపఱిచెడి యామాట లన్నియు నిజముగా తన్నుద్దేశించియే పలుకఁబడినట్లు తోఁచి యావినోదమువలన నిజ మయిన యానందమే కలుగ సాగెను.

ఆబాలకాము లిద్దఱును కొన్నిదినము లీప్రకారముగా సంతోషముతోఁ గడపిరి. ఈవినోదమువలన భద్రునికి సంతోషము కలుగు చున్న దని తెలిసికొని మంచిస్వభావముగల యాపార్వతి యతని యానందమున కెంతమాత్రమును భంగము కలిగింపక యతనిని మనసువచ్చినట్లు వినోదింపనిచ్చుచు, తానుగూడ వారి కపటనాటక మువలన వినోదించుచు, రాజువసించెడుస్థలమును తా మావఱకే విజయసేనునివలన నెఱిఁగినవారయినను మనోహారిణి యింకను తన తండ్రి యయినరాజుగారిని సందర్శించి యతనికిఁ దన్ను తెలుపుకోలే దన్న సంగతినిగూడ భద్రునికి స్మరణకు లేకుండెను. కాని భద్రుఁ డొకనాఁ డాయరణ్యములో రాజును కలిసికొని సంభాషించుట తట స్థించెను. అప్పుడు రాజాతనిని నీతల్లిదండ్రు లెవ్వరని యడిగెను. భద్రుఁడు తాను గొప్పవంశమునందు పుట్టినాఁడ నని మాత్రము చెప్పి యూరకుండెను. చక్కనివారిలో నెల్ల మిక్కిలి చక్కనివాఁ డయిన యాగొల్లపిల్లవాఁడు రాజవంశపువాఁడని రాజున కప్పు డెంతమాత్రమును సందేహము కలుగనందున, రాజాతని మాటలకు నవ్వి మఱి యేమియు ప్రశ్నలు వేయకుండెను. రా జారోగ్యదశలోను సుఖస్థతిలోను ఉండుటకు సంతోషించి భద్రుఁడు తా నప్పుడు మఱే మియు ప్రసంగింపక యావత్సంగతులును కొన్నిదినములలోనే రాజు నకు విన్నవింపఁ దలఁచుకొని యప్పటికి సెలవు గైకొని వెడలి పోయెను.

ఒకనాఁటిప్రాతఃకాలమున విజయసేనుఁడు భద్రునిఁ జూచుట కయి బయలుదేఱి వెళ్ళుచుండఁగా త్రోవలో నొక మనుష్యుఁడు పరుండి నిద్రపోవుచుండఁగా త్రాచుపా మొకటి వానిమెడను చుట్టు కొని యుండెను. విజయసేనుఁడు సమీపింపఁగానే యాతనియడు గులచప్పుడు విని పాము పట్టు విడిచి మెల్లఁగా చేరువపొదలోనికి ప్రాఁకి పోయెను అతఁడు మఱింత దగ్గఱగా పోయి పొదవంకచూచు నప్పటికి వ్యాఘ్రమొకటి కాళ్ళు చాచుకొని పిల్లివలె పొంచుండి యాపడుకొనియున్న మనష్యునిమీఁదికి దుముకుటకు సిద్ధముగా నుండెను. అప్పు డామనుష్యుని పులివాతఁ బడకుండ రక్షించుట కయి భగవంతుఁ డచ్చటికి విజయసేనుని బంపినాఁడేమోయని నట్లు కానఁబడెను. అప్పు డొడ లెఱుఁగక నిద్రించుచున్న యామనుష్యుని మొగమువంక తేఱిపాఱ చూచునప్పటి కతఁడు క్రూరుఁ డయి యింటికి నిప్పు పెట్టించి తన్ను చంపింపఁ దలఁచుకొన్న తనయన్న యైన మాధవసేనుఁ డయినట్లు తెలియవచ్చెను అప్పు డతని మన స్సులో మొట్టమొదట కోపమువచ్చి మాధవసేనుని పులినోటఁ బడుట కయి విడిచిపెట్టవలెనన్న బుద్ధిపుట్టెనుగాని యింతలో నతఁడు తన సత్స్వభావముచేతను భ్రాతృవాత్సల్యముచేతను కోపమును మరల్చు కొని వెంటనే కత్తిదూసికొని పులిమీఁది కుఱికి దానిని నఱికి యన్న గారిప్రాణములు కాపాడెను. కాని యావ్యాఘ్రము తన ప్రాణ ములు పోవులోపల విజయసేనునిమీఁద పడి యతనిని గాయపఱిచి మఱిచచ్చెను. ఈప్రకారముగా విజయసేనుఁడు పులితో పోరాడు చున్న సమయములో మాధవసేనుఁడు మేలుకొని, తాను నిర్దయుఁ డయి యనేకవిధముల హింసపెట్టినసహోదరుఁడే తనప్రాణసంరక్ష ణార్థమయి ప్రాణముల కాశపడక క్రూరమయిన యాఘాతుక

మృగముతో పోరాడుచుండుట గూచి సిగ్గుపడి, తానాతనియెడల చేసిన క్రూరకృత్యము లప్పుడు తలంపునకు వచ్చి మనస్సునకు బాధింపఁగా పశ్చాత్తప్తుఁడయి, కన్నులనీరు కాలువలుగట్ట నేడ్చుచు తమ్మునిపాదములమీఁద పడి తన వెనుకటి యయోగ్యతను మఱచి పోయి తన్ను క్షమింపుమని బహువిధముల దీనత్వముతో వేఁడుకొన మొదలుపెట్టెను అన్నగారి కనుతాపము కలిగినందుకు సంతోషించి విజయసేనుఁ డాతని నప్పుడే క్షమించెను అప్పుడు సోదరు లిద్దఱును అన్యోన్యప్రేమతో గాఢాలింగము చేసికొనిరి మాధవసేనుఁడు తన తమ్మునిప్రాణములు గొనవలెనన్న యుద్దేశముతోనే యీయడవికి వచ్చినను, అతఁ డాక్షణమునుండియు నిజమైనభ్రాతృస్నేహము గలవాఁడయి తన తమ్ముని తన ప్రాణతుల్యునిగాఁజూచుకొన మొదలు పెట్టెను.

విజయసేనునిచేతికి పులివలన తగిలిన గాయమునుండి రక్తము విస్తారముగాప్రవహించినందున, బలహీనతచేతభద్రునియొద్దకు తాను స్వయముగా వెళ్ళుటకు శక్తిలేనివాఁడయి, అన్నగారితో తాను నవ్వులాటలకయి మనోహారిణి యని భద్రుని పిలుచుచుండుట మొదలుగాఁగల వినోదకథనంతను జెప్పి యచ్చటికిఁబోయి యాతనితో తనకిప్పుడు సంభవించిన యవస్థను తెలిపిరమ్మని మాధవసేనునిప్రార్థించెను. మాధవసేనుఁ డక్కడనుండి తిన్నగా భద్రునియింటికి నడిచి విజయసేనుఁడు తనప్రాణరక్షణము చేసినవిధము నంతను భద్రుని తోను పార్వతితోను జెప్పి, ఆతని ధైర్యశౌర్యములను కొంతసేపు పొగడిన తరువాత తానాతని యన్నగా రయినమాధవసేనుఁ డగుటయు చిన్నప్పటినుండియు తానాతని ననేకవిధముల కష్టపెట్టుటయు

తా నిప్పుడు పశ్చాత్తాపము కలవాఁడై తమ్ముని తనబహిఃప్రాణము నుగాఁ జూచుకొనుచుండుటయుకూడ జాలిపుట్టునట్లుగాఁ జెప్పెను

తాను జేసినయపరాధములనిమిత్తమయి మాధవసేనుఁడు నిజమయినపరితాపమునుపొంది తమ్మునియెడల తన కిప్పుడు గలిగిన ప్రేమను దెలుపునప్పు డాతనిముఖమునందును మాటలయందును గనఁబడిన దైన్యమును సౌజన్యమును జూచి పార్వతి మనసు కరఁగిన దయి యాతనియెడల మోహావేశము కలదాయెను భ్రాతృవిషయమున తాను చేసిననేరమును గూర్చి తనకుఁ కలిగినసంతాపమును దెలుపునప్పుడు పార్వతి జాలిపడుచుండుట చూచి యామెమీఁద మాధవసేనునకును ప్రేమ కలిగెను కాముఁ డీప్రకారముగా మాధవసేనునియొక్కయు పార్వతియొక్కయు మనస్సుల నుఱ్ఱూఁత లూఁచుచుండఁగా, విజయసేనుఁడు పులిచేత గాయపడి కష్టదశయం దుండుట తలఁచుకొని ప్రేమాతిశయముచేత మనస్సుతల్లడిల్ల భద్రుఁడు మూర్ఛపోయెను కొంతసేపటికి మూర్ఛ తెలిసినతరువాత భద్రుఁడు మాధవసేనుని జూచి తాను మనోహారిణి ననుకొను చుండుటచేత ప్రియుల కాపత్తు వచ్చినప్పుడు ప్రియురాం డ్రెట్లుమూర్ఛిల్లుదురో చూపుట కయి యిట్లు మూర్ఛ నటించితి ననియు, తా నెంతసరిగా మూర్ఛ నటించనో యావివరమును విజయసేనునితోఁ జెప్పవలయు ననియు, చెప్పెను వెలవెలపాఱుట మొదలయిన ముఖలక్షణములనుబట్టి యది నిజమయినమూర్ఛయేకాని నటించుట కాదని తెలిసికొని, ఆచిన్న వాఁడు స్త్రీవలె నంత పిఱికివాఁ డగుట కాశ్చర్యపడుచు, మాధవసేనుఁడు భద్రుని జూచి "నీవిప్పుడు మూర్ఛపోవుటను నటించినపక్షమున నీవు ధైర్యము నవలంబించి మగవానివలె నుండుటకూడ చక్కఁగా నటింపుము" అని పలికెను. "నేనిప్పు డాలాగుననే నటించు

చున్నాను కాస నేను స్వభావముచేత స్త్రీనిగానే యుండఁదగి యున్నాను.'' అని భద్రుఁడు నిజ మయినయుత్తరమునే చెప్పెను.

అక్కడ చాలసేపు సంభాషించినతరువాత మాధవసేనుఁడు తినతమ్ముఁ డయినవిజయసేనుఁడున్నచోటికి పోయి, అతనితో భద్రుని యింటివద్ద జరిగినదంతయుఁ జెప్పెను విజయసేనునికి గాయముతగి లినదన్నమాట విన్నతోడనే భద్రుఁడు మూర్ఛపోవుటయు,అటుతరు వాత తనమనస్సు మహాసౌందర్యవతి యైనపార్వతి యనుగోపయువతి మీఁద తగులుటయు, తనయభిప్రాయమును తాను తెలిపినతోడనే మాఱుమా టాడక యాగొల్లపడుచు తనప్రార్థన నంగీకరించుటయు తెలిపి తనశరీరము వేఱుచోట నున్నను ప్రాణము లన్నియు పార్వతి మీఁదనే యున్నవనియు తా నాచిన్నదానిని వివాహము చేసికొని యామెతో నీయరణ్యములోనే గొల్లవానివలె నుండుటకును విజయ పురరాజ్యమును సర్వసంపదలును తమ్ముఁ డైనయతనికే విడచిపెట్టుట కును నిశ్చయించుకొన్నాఁడ ననియు కూడఁ జెప్పెను. అందుమీఁద విజయసేనుఁడు ''నీ వాచిన్నదానిని వివాహమాడుటకు నేనంగీకరించి నాను. వివాహమహోత్సవము రేపే జరగవచ్చును. మిత్రబృంద ముతోఁగూడ రాజును నీవివాహమునకు విందుకు పిలిచెదను. ఈకా ర్యము నంగీకరింపవలసినదని నీ విప్పుడే పోయి యాగొల్లచిన్నదానిని వేఁడుకొని యొప్పింపుము. ఇప్పు డాచిన్నది యొంటిగా నుండును. అదిగోచూడు ఆచిన్నదానియన్న యిక్కడకే వచ్చుచున్నాఁడు'' అనిచెప్పెను. ఆప్రకారముగా మాధవసేనుఁడు పార్వతియొద్దకు వెళ్ళెను. అంతట భద్రుఁడు పులిచేత గాయముతిన్నతనమిత్రుని యొక్క క్షేమమును విచారించుటకయి యక్కడకు వచ్చెను.

అప్పుడాకస్మికముగా మాధవసేనునికిని పార్వతికిని గలిగినపరస్పరమోహాతిశయమునుగూర్చి వారు కొంతసేపు సంభాషించినతరువాత విజయసేనుఁడు తా నన్నగారిని వెంటనే పార్వతియొద్దకి పోయి రేపటిదినమున నే వివాహమునకు సమ్మతించుట కామెను సమాధానపఱిచిరావలసిన దని పంపివే నని చెప్పి, ఈసంతోషసమయమునందే తానుగూడ తనసమ్మోహనదేవతయయిన మనోహారిణిని వివాహము చేసికొన్నచో నెంతోధన్యుఁడనయ్యెదనని చెప్పెను భద్రుఁడామేర్పాటున కంగీకరించి ప యికి నటించుచున్నంత ప్రేమయే విజయసేనునికి నిజముగా మనోహారిణిమీఁద నున్నపక్షమున నాతనికోరికయు ఫలించు ననియు, రేపటిదినమున మనోహారిణిని నిజస్వరూపముతో వచ్చునట్లుచేసి యామెను విజయసేనుని పెండ్లియాడుట కొప్పించెద ననియు, చెప్పెను. పయి కద్భుతకార్యమువలె కనఁబడుచున్న యీ పనిని నిర్వహించుట తానే మనోహారిణి యగుటచేత నాతనిచేతిలోనే యున్నను, భద్రుఁ డప్పుడు మహామాంత్రికుఁ డయినతనపినతండ్రి వలన నేర్చుకొన్నమంత్రశక్తిచేత సాధించెద నని నటింపనారంభించెను. ఆమాటలకు సగము నమ్మకమును సగము సందేహమును మనస్సును బాధింపఁగా విజయసేనుఁడు భద్రునిజూచి "నీవు నిజముగానే యీపని నిర్వహింపఁగలవా? న న్నూరక పరిహాసము చేయుచున్నావా?" అనియడిగెను. "ఈశ్వరసాక్షికముగా చెప్పుచున్నాను నే నాపనిని నిశ్చయముగా నిర్వహింపఁగలను. కాఁబట్టి నీవు రేపు వస్త్రాలంకారభూషితుఁడవయి రాజును మిత్రులనునీ పెండ్లికి పిలువుము. నీవు మనోహారిణిని రేపు వివాహమాడఁదలఁచుకొన్నయెడల, ఆమె సమయమున కక్కడ ప్రత్యక్షమగును" అని దృఢముగా భద్రుఁడు చెప్పెను.

మఱునటిదినము ప్రాతఃకాలమున మాధవసేనుఁడు పార్వతి యొక్క సమ్మతి పడసినందున వారుభయులును రాజుసన్నిధికివచ్చిరి, అప్పుడు వారితోఁగూడ విజయసేనుఁడును వచ్చెను ఏకముహూర్తము నందే రెండువివాహములను జరిగించుటకు వారందఱును సమావేశ మయినందునను, పెండ్లికూఁతురొక్కతె మాత్రమే యక్కడకువచ్చి నందునను, సభవారొండొరులమొగములు చూచుకొని తమలో తాము తలపోఁతకు మొదలు పెట్టిరి. వారిలో ననేకులు భద్రుఁడు విజయసేనుని పరిహసించుటకయి యీవేషము వేసె నని తలఁచి యుండిరి.

ఈవింతమార్గమున తనకూఁతురే యచ్చటికి రప్పింపఁ బడునని విన్నమీఁదట రాజ విజయసేనునిజూచి, ఆగొల్లపిల్లవాఁడు తానుజెప్పి నట్లు చేయఁగలఁ డని నీకునమ్మకమున్నదా?" అనియడిగెను. తన కేమి చెప్పుటకును తోఁచకున్నదని విజయసేనుఁడు చెప్పుచుండఁగా, భద్రుఁ డాస్థలమునకువచ్చి రాజునుజూచి "మీకొమార్తెను నేనిక్కడకు రప్పించెదుపక్షమున విజయసేనుని కామెనిచ్చి వివాహము చేయుటకు మీరంగీకరించెదరా?" అని యడిగెను. "ఆమె కరణముగా నిచ్చుటకు నాకు రాజ్యము లున్నను నే నంగీకరించెదను" అని రాజు ప్రత్యుత్తరము చెప్పెను అటుతరువాత భద్రుఁడు విజయునివంక తిరిగి 'ఇక్కడకు రప్పించినపక్షమున నీ వామెను వివాహమాడెదవా?" అని ప్రశ్న వేసెను. "అనేకరాజ్యములకు నేను రాజు నయిననుతప్పక వివాహమాడెదను." అని యతఁడు చెప్పెను. అంతట భద్రుఁడును పార్వతియుఁ గలిసి దూరముగా చెట్లమఱుఁగునకు వెళ్ళిరి. అక్కడ భద్రుఁడు తాను కట్టుకొన్నబట్టలను తీసివేసి, తాము వచ్చు నప్పుడు తెచ్చుకొన్నవస్త్రాభరణములను ధరించుకొని, మంత్రబల

మక్కుఅలేకరేయే క్షణకాలములో మనోహారిణిగా మారెను. పార్వతియు గొల్లవేషమును తీసివేసి తనయమూల్యాలంకారములను వస్త్రములను ధరించుకొని విశేషాయాస మక్కుఅలేకరే మిత్రరంజనిగా మారెను.

వారు చాటునకు వెళ్ళియున్నకాలములో రాజు విజయసేనుని జూచి యాగొల్లవానియందు తనకూఁతు రయినమనోహారిణిపోలిక చాలవఱకున్నదని చెప్పెను ఆపోలికను తానును కనిపెట్టితి నని విజయసేనుఁడు చెప్పెను. ఇదియంతయు నెట్లు ముగియునో యని వారనుకొను చుండఁగా, ఎల్లవారును నద్భుతపడునట్లుగా మనోహారిణియు మిత్రరంజనియు స్వాభావిక వేషములతో నక్కడకు వచ్చిరి. మంత్ర ప్రభావమువలన తా నచ్చటికి వచ్చితి నని నటింపక మనోహారిణితండ్రి పాదములమీఁద పడి మ్రొక్కి తన్నాశీర్వదింపవలసిన దని ప్రార్థించెను. వా రట్లాకస్మికముగా వచ్చుట యచ్చట నున్నవారికందఱికిని నిజ మయినయింద్రజాలమువలెనే కానఁబడెను. అప్పుడు మనోహారిణి తండ్రిసమక్షమున వ్యర్థాలాపములు పలుకక, పినతండ్రి పురము వెడలిపోవ తన కుత్తరువిచ్చుటయు, తనపినతండ్రికొమార్తె యయినమిత్రరంజని మిత్రవాత్సల్యముచేత తనవెంట ప్రయాణమయి వచ్చుటయు, తా మీయరణ్యములో గొల్లవేషము వేసికొని యన్నయు చెల్లెలును వలె విహరించుటయు, లోనుగాఁగలకథ యంతయు నేకరువు పెట్టెను.

వారల వివాహమునకు రాజు మరల సమ్మతిని తెలుపఁగా, మనోహారిణి విజయసేనునికిని, మిత్రరంజని మాధవసేనునికిని, ఏక ముహూర్తమునందే వివాహముచేయఁబడిరి. ఈయరణ్యములో సాధారణముగా వివాహదినములయందు పట్టణములలోచేయఁబడెడి యుత్సవములును వేడుకలును లేకపోయినను, ఇంతకంటె సంతోషకరము

లయిన వివాహము లెక్కడను జరిగియుండవు అక్కడివా రందఱును బారలుతీరి చల్లనినీడలు గలచెట్లక్రిందఁ గూరుచుండి పెండ్లిభోజనములు చేయుచుండఁగా రాజుయొక్కయు మిత్రులయొక్కయుపరిజనముయొక్కయు సంతోషమును పరిపూర్తి చేయుటకో యన్నట్లుగా నొక దూత యాకస్మికముగా పరుగెత్తుకొనివచ్చి రాజునకు పూర్వరాజ్యము మరలవచ్చిన దన్నశుభవార్తను జెప్పెను.

దుర్జయుఁడు తనకూఁతు రయినమిత్రరంజని పాఱిపోవుటవలన పట్టరానియాగ్రహము కలవాఁడయి, తా నన్నకొమార్తెను వెడలఁగొట్టుటవలన తనరాష్ట్రములోనియోగ్యు లనేకులు తనయందలి యసూయచేత రాజ్యమును విడిచి తనయన్నగారివద్దకు దండకారణ్యమునకుఁ బోవుచున్నారని విని కష్టదశలో నున్నరాజున కంతప్రజానురాగము కలుగుట సహింపలేక, ఆతని నేలాగున నయిన సంహరింపవలెనని గొప్పసైన్యముతో దండకాటవికి వచ్చెను. అరణ్యమునందుఁ బ్రవేశింపఁగానే యతని కక్కడ నొకయోగి కనఁబడెను. ఆయోగితోఁ గొంచెముసేపుదైవికముగాభగవద్విషయమునుగూర్చి సంభాషింపఁగా నాతనికి ప్రాపంచిక విషయములయందు విరక్తియు, తాను జేసిన దుష్కృత్యములవిషయమయి యనుతాపమును, గలిగి మంత్రించినట్లుగా నిమిషకాలములో నతనిపూర్వపుహృదయము మాఱి క్రొత్తదయ్యెను. అప్పటినుండియు నతఁడు పశ్చాత్తప్తుఁడయి వైరాగ్యమును పొంది, తానక్రమముగా నన్నగారివలన పొందినరాజ్యమును మరల నతనికి సమర్పించి, తాను సాధువయి యరణ్యములోని మఠములో నీశ్వరధ్యానము చేయుచు కాలము గడపవలెనని నిశ్చయించుకొనెను. అందుచేత నతఁడు తనపరిజనులలో నొక్కనిఁ బిలిచి వెంటనే తనమనోనిశ్చయమును రాజున కెఱిఁగించిర మ్మని చెప్పెను. రాజతో పోయిన

రాజ్యమును సంపదలును మరల వచ్చిన వని యిప్పుడు వచ్చి చెప్పిన దూత యితఁడే.

ఎవ్వరును ఎదురుచూడనియీసంతోషవార్త యుక్తసమయములో వచ్చినందున, ఆరాచకొమార్తెలయొక్కయు రాచకొమాళ్ళయొక్కయు వివాహమహోత్సవము మఱింత సంతోషదాయకమాయెను. అప్పుడు మిత్రరంజని యీయేర్పాటువలన రాజ్యమునకుత్తరాధికారిణి యగుట తప్పిపోయినను మనస్సులో నావగింజంతయు వ్యసనపడక మనోహారిణితండ్రికి గాజ్యమువచ్చినందునకయి యామెను హృదయపూర్వకముగా నభినందించెను. ఇఁకముందు మిత్రరంజనికమాఱుగా రాజుయొక్కయనంతరమునందు రాజ్యము మనోహారిణికి వచ్చును ఒక్కకడుపునఁబుట్టినయక్కచెల్లెండ్రకంటెనుసహస్రగుణము లధికానురాగముగలయీరాజపుత్రికల కిరువురకును దానివలన వైషమ్యముగాని యసూయగాని యణుమాత్రమును గలుగలేదు. అంతేకాక వారిమైత్రియు పరస్పరప్రేమయు వయస్సుతోకూడ దినదినాభివృద్ధి పొందుచు వచ్చెను.

అప్పుడు రాజు సమస్తపరివారముతోను మిత్రవారముతోను రాజధానికిఁబోయి మరల రాజ్యభారమును వహించి, ప్రభుభక్తిగలవారయి కష్టములకోర్చి తనవెంట వనమునకు వచ్చినయుత్తమపురుషులకు రాష్ట్రములో తగినయధికారము లిచ్చి, చిరకాలము జనరంజకముగా రాజ్యపాలనము చేసెను. నూతనవధూవరులును పుత్రపౌత్రాభివృద్ధి కలవారయి సంపదలతో తులఁదూఁగుచు చిరకాలము సుఖ మనుభవించిరి.

బాక్సు ముద్రాక్షరశాల, రాజమహేంద్రవరము—1950.

స్త్రీల కుపయోగించుకథలు

అయిదవ సంపుటము

1 సత్యవతీ చరిత్ర
2 చంద్రమతీ చరిత్ర
3 సత్యసంజీవిని
4 చమత్కార రత్నావళి
5 సతీమణి విజయము
6 సుమిత్ర చరిత్రము
7 రఘుదేవ రాజీయము
8 కురంగేశ్వర వర్తక చరిత్రము
9 కళావతి పరిణయము
10 గయ్యాళినిసాధుచేయుట
11 చిత్రకేతు చరిత్రము
12 దానకేసరీవిలాసము
13 వైదర్భీ విలాసము
14 భానుమతీ కళ్యాణము
15 సరసిజనమనోభిరామము
16 ధర్మకవచోపాఖ్యానము
17 కుమారద్వయవిలాసము
18 పద్మినీ ప్రభాకరము
19 మాలతీ మధుకరము

స్త్రీలకుపయోగించుపుస్తకములు

ఆఱవ సంపుటము

1 (శ్రీ) విక్టోరియా మహారాజ్ఞ చరిత్రము
2 సతీహితబోధిని
3 పత్నీహిత సూచని
4 స్త్రీనీతిదీపిక
5 సత్యాగ్రాపదీసంవాదము (మాతృపూజ పతృపూజ)
6 నీతికధామంజరిప్రధమభాగము
7 డిటో ద్వితీయభాగము
8 దేహారోగ్యధర్మబోధిని

ఉపన్యాసములు

ఏడవ సంపుటము

1 జన్మాంతరము
2 అతిబాల్య వివాహము
3 విగ్రహారాధనము
4 ఈశ్వరదత్తపుస్తకములు
5 ఈశ్వరోపాసనము
6 ప్రార్థన
7 మానుషధర్మము
8 విద్యాధికుల ధర్మములు
9 మనుష్యజీవితములయొక్క పరమార్థము
10 వైరాగ్యము
11 విద్యాధురీణుల యవశ్య కృత్యములు
12 వర్ణము
13 హిందూమతములు
14 స్వయంకృషి
15 సకాయకష్టకర్మలు
16 వేశ్యకాంతల ఉపన్యాసములు
17 ఐకమత్యము
18 దానములు
19 స్త్రీపునర్వివాహచరిత్ర
20 స్త్రీపునర్వివాహవిషయకోపన్యాసము
21 స్త్రీపునర్వివాహవిషయక ప్రధమవిజ్ఞాపనము

22 స్త్రీపునర్వివాహవిషయక ద్వితీయవిజ్ఞాపనము

23 స్త్రీపునర్వివాహశాస్త్ర సంగ్రహము

24 స్త్రీపునర్వివాహభూతవర్తమానస్థితులు

ఉపన్యాసములు-జీవచరిత్రలు

ఎనిమిదవ సంపుటము

1 దేశీయమహాసభ-దానియుద్దేశము
2 స్వదేశసంస్థాన చరిత్రాదులు
3 విగ్రహతంత్రవిమర్శనము
4 ఉపన్యాసమంజరి
5 వివేకవర్ధని మొదటిభాగము
6 ,, రెండవభాగము
7 ,, మూడవభాగము
8 శంకరాచార్యులు
9 బసవరాజు గవర్రాజుగారిజీవచరిత్రము

సాహిత్య గ్రంథములు

తొమ్మిదవ సంపుటము

1 సంగ్రహ వ్యాకరణము
2 కావ్యసంగ్రహము
3 అలంకార సంగ్రహము
4 నీతిచంద్రిక-విగ్రహము
5 నీతిచంద్రిక-సంధి
6 తర్కసంగ్రహము
7 సత్యవాదిని
8 ఉత్తమస్త్రీచరిత్రములు
9 జీసస్ చరిత్రము

ఆంధ్రకవులు

పదియవ సంపుటము

1 పూర్వాంధ్రకవులు
2 మధ్యకాలపు కవులు
3 ఆధునికాంధ్ర కవులు

పదకొండవ సంపుటము

స్వీయచరిత్ర

పుస్తకములు వలయువారు —

కార్యదర్శి, హితకారిణీ సమాజము, రాజమహేంద్రవరము.

అని వ్రాసిన బడయగలరు.

జాన్సు ముద్రాక్షరశాల, రాజమహేంద్రవరము- 1950